

VORTÓNAR.

Saga eftir

MAXIM GORKY.

Í gaðinum fyrir framan gluggan mín hoppa spörvarnir í blaðlausum greinum akasíu-trjáanna og tala hver í kapp við annan; á þakburst nágrannahússins situr höfðinglegur hrafn og hlustar á tal þeirra, við og við hristir hann höfuðið ofur spekingslega. Loftið hlýtt og þrungíð af sólarljósinu ber hvert hljóð inn í herbergið til mín, og eg heyri á lengdar niðinn í lækjunum, sem eru bakkafullir í leysingunni; eg heyri skjáfið í greintunum og skil kvak dúfnanna, sem sitja í glugganum, og vorið fyllir sál mína með yndisfögnum söng.

“Tsjiri tsjirik,” segir gamall spörr við félagan sinn, “sjáum við þó ekki vorið enn þá einu síni? tsjiri tsjirik.”

“Sannleikur, sannleikur,” sagði hrafninn.

Eg þekki hann vel, þenna látlausa fugl. Það, sem hann segir, er æfinlega stutt og ákveðið. Að náttúrufari er hann heimskur og þar að auki huglaus, eins og flestir hrafnar eru. Í fuglalífinu stendur hann framarlega og stofnar á hverjum vetri til velgerðaveizlur fyrir gamlar og farlaman dúfur — og spörinn þekki eg líka vel. Þó hann sé að ytri ásýndum léttlyndur og greiðvikinn, hugsar hann samt í rauninni mjög vel um sinn hag. Eftir útliti að dæma er hann fullur af undirgefni þar sem hann hropar í kring um hrafninn, en undir niðri kann hann vel að meta hann, og gerir sér heldur enga samvíska af því að segja sitt af hverju napurt og ótúkarlegt um hann, þegar tækifæri býðst.

Í glugganum er ungur og spjátrungslegur dúfukarri að samfæra dálitla dúfu um, að hann hljóti að deyja af harmi, ef hún elski sig ekki.

“Hafið þér heyrt, herra hrafn, að spóarnir eru komnir?” segir spörinn.

“Sannleikur — sannleikur.”